

Јусеф Идрис

ПОГЛЕД

Било је необично да мала девојчица попут ње безазлено и чедно пита одраслу особу попут мене, коју и не познаје, да јој исправи оно што је носила на глави. А товар је заиста био незгодан: На глави јој је била посађена тепсија печеног кромпира, а изнад мале тепсије налазила се здела напуњена колачићима. Здела је лагано клизила низа страну и поред њеног труда да је чврсто држи.

Моје изненађење није дуго трајало док сам посматрао ту малу збуњену девојчицу, већ сам пожурио да спасем оно што је носила. Додирнуо сам товар неколико пута, али ја исправим тепсију – накриви се здела, исправим зделу – накриви се тепсија. Уз то, када бух чврсто подесио оба суда, онда би се искривила њена глава. Коначно сам успео све да ускладим, а зарад сигурности посаветовао сам је да се врати у пекару, која се налазила недалеко, остави тепсију и врати се касније по њу. Не знам шта се вртело у њеној глави, јер била је заклоњена товаром који је носила. Све што се затим догодило било је да је мало застала да провери хват, а затим продужила, непрестано мрмљајући себи у брду низ речи од којих ниједну нисам разабрао, осим „моја газдарица”.

Моје очи се нису одвајале од ње док се пробијала широком улицом закрченом аутомобилима, нити од њене старе, широке, излизане одеће која је сличила комаду платна којом се чисти рерна, нити од њених ногу које су извиривале из распараних поруба одеће као два танка ексера.

Посматрао сам зачуђено, док су се њене босе ноге припијале за тло попут пилећих канци. Задрхтала би док се кретала, затим погледала лево и десно својим малим, тамним очима, па начинила неколико чврстих корака. Успут би исправљала товар кад год би се заљуљао и брзо настављала ход. Дуго сам је посматрао обузет детаљима њених покрета, очекивајући да ће се сваког тренутка догодити несрећа.

Коначно, мала служавка је успела да пређе закрчену улицу, полако и мудро попут одраслих. Продужила је ход на другој страни и, пре него се изгубила, приметио сам да је застала. Један ауто само што ме није ударио кад сам јурнуо да је спасем, а када сам стигао до ње, све је било како се може пожелети. Тепсија и здела су били исправљени, а она је мирно стајала и посматрала. Њено згрчено лице пратило је гумену лопту коју су бацала деца њених година, или нешто старија, веселећи се, смејући и подврискујући.

Није ме приметила и није се дуго задржала, па су поново кренуле њене танке канце. Али, пре него ће отићи, полагаано се окренула, а са њом и терет који је носила, бацила дуг поглед на лопту и децу, а затим ју је квартал прогутао.

ЈУСЕФ ИДРИС (1927-1991) се убраја у значајне писце кратке приче у савременој египатској књижевности и главни је представник радикалног покрета који одбацује бежање у романтизам и окреће се реализму, посебно у области кратке прозе. Његов књижевни хуманизам делом потиче из детињства проведеног међу феласима у родном селу, што му је омогућило непосредно упознавање са великим патњама и сиромаштвом, па је брига за сиромашне и обесправљене постала стална тема у његовим делима. Дипломирао је медицину и радио као лекар и психијатар што му је омогућило да изблиза посматра друштво и стекне дубок увид у људску природу. Објавио је више романа, драма, збирке кратких прича и критичких есеја. Прву збирку кратких прича, *(Најјефтиније ноћи и друже приче)* објавио је 1954. године. Критичари су је одмах оценили као велики књижевни допринос египатској краткој причи.

Прича „Поглед” преведена је из истоимене збирке.

Са арајског превео и белешку о аутору сачинио
МИРОСЛАВ Б. МИТРОВИЋ